

Hana Skočková

Zajímavé ohlasy na mé články

Od roku 2003, kdy jsem poprvé publikovala v Rodopisné revue, se mi čas od času někdo ozve s dotazem na některé uvedené jméno, nebo že jsme vzdálení příbuzní, z čehož mám vždycky radost. Letos v červenci se mi sešly hned tři neobvyklé ohlasy, všechny ze zahraničí. Dva z USA a jeden ze Slovenska.

Svůj článek Vánoční dar knížecího hajného Antona Müllera v RR 4-2011, který vyprávěl o jelenovi poslaném poštou bratrům do Spojených států v r. 1904, jsem na popud své americké přítelkyně Marge Sladek Stueckmann (více o ní v RR 1-2012) přeložila a v červnu 2012 byl otištěn v KORENY (Roots), časopisu České a slovenské genealogické společnosti v Illinois.

Ač jsem vydavateli poslala všechny obrázky jako do Rodopisné revue, otiskl jen tři pohledy, navíc v panoramatickém omylu zařadil jeden snímek dvakrát. Byla jsem zklamaná, protože americká verze mi připadá mnohem chudší než česká nejen tím, že je jen černobílá.

Okamžitě po vydání časopisu mne zkontaktovala 84letá paní Ruth Manak Shepard z Floridy, kterou zaujalo jméno jednoho z amerických bratrů. John Müller, žijící ve Fox River v Cary, Illinois, byl její nevlastní dědeček. Rozvinula se čilá emailová korespondence mezi Ruth a Mirkem Šimkem, vnukem Antona Müllera. Protože náš kamarád neumí anglicky, vše šlo přese mne jako překladatelku. Také jsem Ruth poslala všechny fotografie, které se v rodině zachovaly. Zde je její příběh.

Fox River Grove a Cary ve státě Illinois jsou městečka na protějším březích řeky Fox. My jsme všichni žili na straně Cary, ale naše poštovní schránky byly ve Fox River Grove. Abychom se dostali na poštu nebo do obchodu, veslovali jsme přes řeku nebo chodili přes most. Taky na vlak do Chicaga jsme museli na protější břeh, bylo to kratší než jít na zastávku do Cary podél trati.

Můj „dedíček“ John Müller zemřel, když mi bylo deset let. Měla jsem ho velice ráda. Vlastního dědečka Aloise Jirsa jsem nepoznala. Tragicky zahynul v r. 1922, přešel ho vlak na mostě, ze kterého byla pořízena přiložená fotografie. Moje ovdovělá babička Antonia Palisek Jirsa se provdala r. 1923 za Johna Müllera a žili v domě v Cary, který sousedil s domem mých rodičů. Chodili ho navštěvovat jeho příbuzní Vernerovi, kteří měli řeznictví v Berwynu nebo v Cicero, už si přesně nepamatuji, ale vyráběli tu nejlepší sekanou na sendviče.

Dědeček Müller i můj otec Bedrich Manak byli oba Sokolové a dobří gymnasti. Teď ještě více lituji, že jsme s dědečkem Müllerem nebyli pokrevní příbuzní. Na obrázku Fox River Grove byl náš první bílý dům na pravé straně, v tom sousedním žila babička s Johnem Müllerem.

Františka Vernerová (1862-1946) byla starší sestra Johna a Antona Müllerových. Než se vystěhovali do USA, měli řeznictví v Novém Strašecí. Jejich dcera Libuše byla v kontaktu se svým vzdáleným českým bratrancem Mirkem Šimkem až do roku 1992, kdy zřejmě zemřela.

Téměř současně se mi ozval Wesley Johnson z Kalifornie, potomek českých Šubrtů, kteří pocházeli ze stejného regionu jako Müllerové. V článku ho zaujala zmínka o německé kolonizaci v r. 1696. Vždy mu bylo podezřelé německy znějící jméno jeho českých předků, ale o německé menšině v českých zemích neměl tušení.

Napsala jsem mu krátké pojednání o sudetských Němcích, zmínila jsem kolonizaci horských oblastí na pozvání Přemysla Otakara II., Karla IV. i po třicetileté válce, i problém ve 20. století, který vedl až k vysídlení Němců po Postupimské dohodě.

Tento problém je pro Američany českého původu zřejmě naprosto neznámý. Wesley usoudil, že je to natolik zajímavá informace, že sepsal článek pro KORENY. Nazval ho „Německá kolonizace v regionu Smečno - Slaný: korespondence s Hanou Skočkovou“, kde cituje naši korespondenci v doslovném znění.

Do třetice mě oslovil milovník starožitností z Bratislavy, který na bleším trhu v rakouském Schwechatu koupil pěkný obrázek zátiší s květinami podepsaný „R. Pokorná“.

Když na internetu pátral po malíři, dostal se na můj článek Příběh „mořské“ porcelánové soupravy (RR 2-2009), kde jsem psala o přítelkyni své prababičky - „tetě“ Rozárce Pokorné z Purkyní, dceři malíře Karla Purkyně a o rodině Purkyňů.

Naše rodina včetně mne vlastní mnoho jejích obrazů, a tak jsem mu mohla potvrdit její autorství. Slovenský tazatel mne inspiroval k tomu, že jsem se pokusila zdokumentovat všechny její obrázky, které máme. Ty, co malovala u nás, totiž většinou nepodepisovala.

Obrázek máků dostali moji rodiče ke svatbě. Není podepsaný, ale patřila k němu dávno ztracená kartička s textem, který na závěr mohu ocitovat.

*Jako tyto rudé máky
Ať vám svítí láska taky.
Ať vás mine žití proza
To vám přeje teta Roza.*